

Doktoryæsen. Og særlig hvad Doktor Hassing angaar, — ja saa kender du min Mening om ham. Desuden . . . saadan lidt Ørehistorie er jo saa almindelig hos Børn og fortager sig af sig selv, naar man bare giver Naturen Ro og Tid til selv at udbedre Skaden. Det siger ogsaa din Moder, og hun har dog mange Aars Erfaring, ikke sandt? . . . Aa, tag den Line, min Dreng! . . . Jeg kan nu i det hele aldrig komme til at tro, at Vorherre skulde have skabt Menneskenaturen saa ufuldkommen, at den altid behøver Doktorfingre for at komme i Lave igen, saa snart den er bragt lidt i Uorden. Kan du huske, jeg har fortalt dig den Historie om mine to Skolekammerater, der bægge havde faaet daarlige Øjne . . . efter Mæslinger, tror jeg. Den ene af dem blev behandlet af en Doktor, oven i Købet en Professor, der i den hellige Videnskabs Navn pinte og plagede den stakkels Fyr med Penslinger og Indsprøjtninger og jeg véd ikke hvad, indtil han blev fuldstændig blind! Hos den anden derimod fik Naturen Lov til i Ro at skøtte sig selv, og inden kort Tids Forløb fik han et Par Øjne, som enhver kunde have misundt ham. Den Historie burde være os en Lære, synes jeg! For Resten . . . vi har jo mere af den Olie, som Maren Nilen havde faaet af den gamle Grete